

NOEN TANKER OM PROBLEMENE MED LAV GRADERING

Av ORVAR

AUGUST 1986

Jeg mener vi må reise spørsmålet om det er mulig med 2.2'ere. Den diskusjonen vi nå har foran oss, mener jeg burde vært behandla på en annen måte. Det har lenge vært et stort behov for en fullstendig oppsummering av erfaringene med kassifisering (og sikkerhet). Dette burde vært diskutert og vedtatt av SK, som jo er det eneste organ som har behandlet dette, og vedtatt retningslinjene. Denne oppsummeringen kunne vært utgangspunkt for å diskutere om vi skal ha 2.2-folk i framtida. Bare slik kunne vi fått en reell vurdering av om det er mulig (vurdert mot hva det koster) å ha slike folk. Bare slik kan vi være relativt sikre på at et framtidig LM eller SK ikke forkaster linja som eventyrpolitikk.

KOSTER MER ENN DET SMAKER ?

I utgngspunktet er 2.2'ere kanskje mulig politisk. Sosialt er det mer tvilsomt i lengden. Alt i alt er det svært tvilsomt (umulig?).

På den andre sida er behovet ut i fra krig/fascisme utvilsomt. Men vi kan ikke bare ta utgangspunkt i et framtidig behov, uansett hvor reelt det synes å være. **Hva hvis vi taper mer i dag enn vi tjener i morra ? Hva hvis storparten av de vi har prøvd - og kommer til å prøve i 2.2 - faller fra politisk, og dermed ikke kommer til å bli en kraft for oss eller folket i en krigssituasjon ? Hva hvis de mere blir en sikkerhetsrisiko for partiet ?**

Problemene - og eventuelt mulighetene - må stilles skarpt i utgangspunktet. Siden jeg har gjort det i brev til SK før, tar jeg meg friheten å være litt skarp.

HVA ER 2.2 ?

De fleste har vel en viss anelse om hva det går ut på. Realitetene tror jeg svært få som ikke sjøl har prøvd det i lang tid, kan sette seg inn i.

Kamerater i DS og SK som er 2.2, har tildels andre forhold å jobbe under enn "menige" 2.2'ere, fordi de har andre politiske fora å jobbe i. Der kan de få inspirasjon og viktige oppgaver. Dette er muligens grunnen til at disse problemene ikke er stilt skapt av SK, sjøl om de vel har sin del 2.2'ere de også.

Sjøl har jeg hatt problem med å synke "dypt" nok, og er i flere sammenhenger bare 2.1, og kanskje knapt nok det. Jeg tror desverre jeg ikke er aleine om dette problemet. En skal jo ikke være kjent som politisk aktiv. Ingen skal vite at en er partimedlem, eller at en har noe som helst med rørsla eller

POLITISKE PROBLEMER FOR 2.2'ERE

Problemer av politisk art er vel lettest å se. Sikkerhet gjør at en ofte ikke får lest KK hver dag. Avdelingsdiskusjoner blir vanskelig å gjennomføre. Oppfølging utafør møtene er vanskelig. En får ikke utvikle seg politisk i kamp med andre, spesielt uavhengige.

I tillegg kommer sjølsagt at en må jule om sitt forhold til partiet og (det meste av) politikken. Det går i de fleste sammenhenger ikke an å være enig med særlig mange av AKP's standpunkter uten å bli stempla som RØD. Ett område går sjølsagt, men flere .... ? Ofte må en si direkte i mot ting en brenner for. Der og da kunne det vært nok til å "avsløre". Tidligere venner ser på en som frafallen. At politiske motstandere kommer med "var det ikke det vi sa - det vokser du av deg en dag", hjelper ikke alltid på selvfølelsen. I allefall ikke for alle.

EGNA ARBEIDSGOPPAVER

Allt dette tærer på entusiasmen. Viktige og interessante oppgaver trekker sjølsagt i den andre retningen. Men vi har vel ikke alltid vært flinke til å gi slike folk oppgaver ? Endel av oss har kjent presset fra avdelinga: "Nå har vi ingen til å selge KK - hvis da ikke for dere som ikke gjør noe, å kritisere !"

Entusiasmen og ens reelle politiske nivå lider også av at en aldri får gå på åpne møter, seminarer o.l., og at tilgångh på litteratur blir vanskelig.

SOSIALE PROBLEMER FOR 2.2'ERE

Å være 2.2'er har klare personlige og sosiale sider. Det å utad framstå som noe anna enn du egentlig står for, er vanskelig i fredstid. Spesielt når vi ser masselinja som vårt sterkeste våpen. At andre bebreider en for å være sløv, virker inn. Det er ikke for ingenting at flere med meg synes 1.mai er årets værste dag.

En må finne dekkhistorier for det en gjør, avhengig av hvordan en bor, jobber osv. Ofte har en hengende over seg faren for å bli avslørt av utmeldte medlemmer, tidligere kjente, eller nåværende medlemmer. Det er vel ikke å ta for hardt i å si at det er en viss sløvheter mhp. sikkerhet i partiet.

Andre ting som er problematiske, er forholdet til familie, kanskje spesielt unger. Hva skal en si ? Hva med å lese KK ? Det vil lett lette ut - avhengig av ungenes alder. Hvordan kan du oppdra unger som du sjøl egentlig vil, uten å avsløre deg ?

Og i disse kvinnefrigjøring- og mannerolletider: hva med "nære" forhold til andre ? Det går sjølsagt bra hvis en er gift og begge er 2.2 i samme avdeling. Men hva hvis .... ? Forbud mot skilsmisse ? I det sinere har det vel i endel tilfelle blitt praktisert at en kan si ifra til samboer eller ektefelle. Men hva med startfasen av et forhold ? Da kan en sjølsagt ikke si noe. Kan det sies at en ikke undertrykker den annen part når en skal tie/lyve om det som egentlig dirigerer det meste av ens liv: politikken ?

En må finne på unskyldninger for møter osv., og det er alltid

partis eventuelle ønsker om å gjøre andre ting. En kan ikke diskutere motsigelsen på en reell basis. Og siden en 2.2'er ikke er særlig reell hvis ens partner er politisk aktiv, kan en kanskje si at konsekvensen blir en form for undertrykking? Jeg synes dette er et problem. Løsninga er jo sjølsagt selibat, men holder det i lengden? Eller holder det å si at vi er imot parforhold?

At en ikke kan ha sosial omgang med politiske likesinnede bør hjelpe til å bedre ens massearbeid. Men i enkelte tilfeller kunne det vært o.k. å treffe noen som en føler at en har mye felles med også utenom strengt tilmålt tid på møter.

FÆRRE RETTIGHETER

Demokrati? Jeg vil prøve en påstand om at vi har mindre rettigheter enn andre. Men det må vel være sånn? Hvorfor? Vi kan ikke være med på seminar, kurs og sommerleir. En god del av partiets linjer legges opp på mer eller mindre åpne konferanser. Innlegg i KK og internblad synes å bli signert med reelle navn i større grad. Det gir vel større autoritet, men .... I KK er jo anonyme innlegg forbudt.

Årsmøter/landsmøter, - der har vi vel de samme rettigheter? En god del avdelinger sender relativt ferske kamerater til slike - for å skolere dem. Svært mange vil dermed få se en om en er med på flere slike møter. Og når en blir kjent innad, hvor lenge vil en da være skjult utad?

Hva med valg til Distriktsmøter og Landsmøter? Ofte er det kamp om plassene. Det er lett å argumentere for en kjent, faglig kader eller RV'er. Men hva med en som skal være mest mulig anonym. Stiller de like?

Hva slags funksjon skal slike kamerater ha i en krisesituasjon? Velges de for å ha eventuelt ledende posisjoner? Skal det være noen kontroll, og kan det det? Hvis kameratene skal kunne fungere i byer, jobbe med organisasjonen o.l., må de vel ha stor kontaktflate - god masselinje. Er det slike folk vi plukker ut, eller får de oftest viktige, ledende, eksterne oppgaver?

I vårt distrikt er det en klar overvekt av menn i kategori 2.2. Det har enda ikke vært kvinneopprør her, eller krav om at flere kvinner må graderes ned. Dette kan bli problematisk pga. menna som er lavt gradert også i stor grad er mobilitetspliktige. Det medfører en stor fare for at vi ikke får brukt dem som vi ønsker. Hvor står vi da? Vi trenger folk som kan bli igjen i byen. Har vi noen sånne i dag?

DU - EN FRAMTIDIG 2.2'ER?

Å jobbe noen ned i gradering tar lang tid, dvs. det er noe vi i utgangspunktet gjør på livstid (i alle fall fram til revolusjonen!). For endel må en kanskje spørre om frivilligheten i dette. Veit en hva en går til når en sier ja? For de som har vært med på dette fra begynnelsen, var det vel ikke spørsmål om frivillighet i det hele tatt. Man hadde en oppgave som sa at en skulle være 2.2. Eller så hadde avdelinga en funksjon som skulle fylles.

Det kunne vært interessant om alle våre eksterne kadre hadde gått i seg sjøl og vurdert om de er villige til å bli 2.2'ere. Noen må jo bli det, så hvorfor ikke DU?

TID FOR Å SNU ?

OK, jeg har tatt opp mange av de probleme jeg føler må tenkes igjen-
nom og løses. Mulig jeg er vel
negativ, bl.a. fordi jeg føler at
jeg ikke helt klarer (eller er
villig til) å fylle de kravene som
stilles, og derfor har dårlig sam-
vittighet. Jeg håper andre tar opp
mer positive erfaringer, og gir
folk som er lavt gradert råd, vink
og oppmuntring for å klare å fun-
gere framover.

Jeg mener partiet må vurdere om
vi kan løse de problemene 2.2 med-
fører, og om det er verdt det. Det

er tross alt 8 år sida SK vedtok
det første klassifiseringsdirek-
tivet.

Sist, men ikke minst: det har
reist seg røster som sier at par-
tiet er så lite, at vi må bruke
alle krefter til å drive utadretta
arbeid. Det er et spørsmål om å
overleve for partiet. Dette satt
opp mot at både de som i dag er
2.2'ere, og de framtidige 2.2'erne,
må være politisk sterke for i det
hele tatt for å overleve, reiser
vel et spørsmål om dette er mulig
politisk - for partiet og den
enkelte.

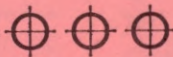
KAN ORDNINGA MED 2.2 VIDEREFØRES ?

Av BERG

Ut fra erfaringene med 2.2 så langt mener jeg vi kan trekke 2 konklusjoner:

1. Det har vist seg mulig å ha fungerende 2.2.
2. Det har vært ganske vanskelig og medført problemer.

Jeg vil her ta opp noe av det jeg ser som vesentlig for å løse vansker med ordninga og dermed kunne videreføre den på en bedre måte. Jeg vil dele det opp i problemer knytta til den ekstreme profilen og problemer knytta til den interne organiseringa.

Den eksterne profilen.

Under våre forhold har det vist seg å være stort sett umulig, men også unødvendig å legge opp til en direkte "anti-progressiv" profil. For de aller fleste vil det være uholdbart å fullstendig fornekte sitt "politiske jeg". Egne barn som vokser til har for mange skjerpet dette spørsmålet. En progressiv grunnholdning og standpunkter i enkeltsaker kan komme fram i de fleste miljøer uten fare for spesielt partistempel. Det finnes

unntak, og jeg mener det da må vurderes spesielt om det er mulig for oss i dag å ha 2.2 i slike miljøer.

Jeg tror stikkordet for den eksterne profilen må være "individuell tilpasning" ut fra den enkelte 2.2s miljø og situasjon. Standpunkter som er alminnelige og ikke "AKP-befengte" i et miljø, kan være avslørende i et annet. Også når det gjelder arbeid i masseorganisasjoner bør utgangspunktet være

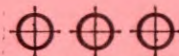
individuell tilpasning. Hvilke organisasjoner er det ut fra den enkeltes miljø, situasjon og interesser naturlig å engasjere seg i? Hva gjør andre skikkelige, aktive, men kanskje upolitiske folk i det aktuelle miljøet?

Intern organisering.

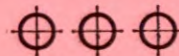
Vanlig lagsorganisering innebærer stadige møter med alle andre i laget. Det gjør det praktisk talt umulig å ha et godt alibi for møtene. Dermed foreligger det en stadig fare for å bli "avslørt", sjøl med rimelig godt sikkerhetsarbeid. Denne stadige mulighet for "avsløring" blir over tid en økende belastning for den enkelte 2.2 og hele laget. Skaden/tapet ved en "sprekk i opplegget" vil gjerne også bli større jo lenger tid det er gått siden en ble 2.2.

Medlemmer som melder seg ut er hele tida et problem. Men nye medl. som går ut etter kandidattida eller noe senere representerer over tid et helt spesielt problem. De har først ansett 2.2 som ikke medlem, men oppdager så at vedkommende er medl. likevel. Når kandidatmedlemmet så går ut igjen må også 2.2 "melde seg ut" igjen. Dette blir en ganske umulig situasjon. Med ett eller to tilfeller går det kanskje med en "personlig tilpasning". I et driftig lag som rekrutterer godt og dermed også får endel kandidatmedlemmer som ikke blir, vil situasjonen etter hvert bli helt umulig.

Jeg mener derfor at det ikke lenger bør være noe prinsipp at 2.2 skal være i vanlige lag.

Vi har som organisatorisk prinsipp at alle skal delta aktivt i en grunnorganisasjon. Det politiske hovedinnholdet i det prinsippet som jeg mener vi skal holde på, er at alle skal delta i et partikollektiv som er underlagt den demokratiske sentralismen. For mange 2.2 som har hatt problemer med å fungere har imidlertid dette blitt mer en formalitet enn en realitet.

- Jeg vil foreslå følgende ordning:
- Nye 2.2 utvikles i vanlige lag som til nå (med evt. helt spesielle unntak).
  - Etter en nærmere angitt tid, f.eks. 3 år, skal det vurderes om forholdene fortsatt gjør det forsvarlig/hensiktsmessig å fortsette i laget.
  - Om det ikke er hensiktsmessig å fortsette i laget, overføres vedkommende til en "spesialenhet".
  - Spesialenheten bør være en grunnorganisasjon, men behøver nødvendigvis ikke å være det (jfr. vedtektenes unntak for medlemskap i grunnorg.). Antallet i enheten bør være lite, og alle behøver ikke være 2.2. Enheten skal ha klare oppgaver innafor distriktets partiplan.
  - Det må lages et godt alibi for kontakten/møtene mellom medlemmene i spesialenheten. Forening, klubb, hobby eller hva som helst som folk i miljøet kan tenkes å drive med kan tjene som alibi. På den måten vil en "avslørt" sammenkomst ikke være avslørende slik det nesten må bli når alle stedets kjente medlemmer samles på et brett.

KLASSIFISERING OG 2.2

Av LIEN

Utifra en undersøkelse som blei gjennomført før jul, har vi et fyldig materiale om sikkerhet og klassifisering. Sjel om materialet spriker, vil jeg trekke endel konklusjoner og gi noen forslag til forbedringer.

HVA UNDERSØKELSEN VISTE

Vi har mistet et stort antall 2.2 over mange år ved fraflytting og utmeldinger. De som har "overlevd" har personlig interesse i å arbeide for sin egen sikkerhet på bakgrunn av jobb, oppgaver eller personlige forhold.

De fleste opplever avdelinga som ei belastning og ikke som en resurs.

Vi har erfaringer med reine 2.2-avdelinger. Disse erfaringene har vi tidligere oppsummert som i hovedsak negative. Imidlertid er vi i ferd med å gjøre den samme negative oppsummeringa fra vanlige avdelinger.

Vi har positive erfaringer med å organisere medlemmene i andre organisasjoner, og også arbeid med sikte på å kunne møte en okkupasjon av landet blir oppfatta som meningsfylt og tilfredsstillende.

Andre interne oppgaver ser i de fleste tilfellene ikke ut til å fungere tilfredsstillende.

NOEN KONKLUSJONER

Jeg mener det må være riktig å se 2.2 som en stor resurs innafor spesielle organisasjoner og spesielle yrker. Strategisk vil dette kunne være av stor betydning.

Jeg mener ikke at alle 2.2 nå skal inn på sånne oppgaver. Der det oppsummeres at 2.2 er en avdelingsresurs som fungerer, bør dette utvikles videre i tråd med gamle og nye retningslinjer. Denne nye typen oppgaver vil være meningsfull, og få stor betydning for partiet, men det kreves en annen og betydelig bedre sikkerhet.

Erfaringene nå er at de som er best skikka til å ivareta 2.2s interesser og sikkerhet, er 2.2

sjøl. Utifra det, mener jeg de bør organiseres i små, egne avdelinger under direkte ledelse av sikkerhetsansvarlig i DS, og med avgrensa og klart definerte oppgaver.

Hvis ei slik organisering utifra nevnte oppgaver viser seg vellykka, ville jeg ønske å øke 2.2-gruppa, kanskje doble den. Den sannsynlige taktiske verdien og de strategiske perspektivene ville rettferdiggjøre ei slik prioritering.

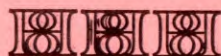
Samtidig er 2.1-gruppa også ei problematisk "gråsoner"-gruppe. Det er stor enighet og mye erfaring som sier at den er ei nødvendig gruppe. Den gir oss endel taktiske fordeler, og er viktig strategisk. Men den er ikke så viktig og ikke en så stor resurs som det den utgjør i antall innafor partiet idag. Den kan med fordel gjøres mindre. På seinere tidspunkt, vil det eventuelt være forholdsvis uproblematisk å øke den igjen etter behov.

STRATEGISK KADERDISPONERING

Idag er partiets behov for en styrka ekstern profil skrikende åpenbar. 1'er-gruppa kunne med fordel økes. Men enda viktigere er det å gjøre en mer offensiv bruk av alle som er definert som 1. Vi er ikke tjent med - hverken sikkerhetsmessig eller politisk - at de som står fram i mediene og/eller offentlig, skal ha et uklart stempel som offentlige talsfolk for partiet. Våre erfaringer er at det kreves stor politisk kamp å få alle de som det ikke er noen stor sikkerhetsmessig gevinst å skjule, eller som i praksis er vist fram som partimedlemmer, til å stå fram eksternt.

En naturlig måte å se dette på, er at de som organiserer seg i partiet (eller forsåvidt i hvilket som helst parti) gjør det for å øke oppslutninga om partiet og propagandere partiets politikk. Sånn som samfunnsforholda er i dag, gjøres det åpenbart best ved å stå fram offentlig (på lik linje med medlemmer i andre parti). Men siden vi er revolusjonære, har vi også et fundamentalt behov for å skule endel av organsisasjonen og endel medlemmer. Dette behovety gjør at vi må organisere medlemmene våre i andre kategorier også, for å ivareta de strategiske perspektivene, endel taktiske interesser og endel medlemmers egne behov.

Dette gjør det viktig å gå grundig inn på hva som er reell sikkerhet, og hvilken rolle 2.1 skal ha. Ved siden av de intyerne rutinene, mener jeg det er viktig å finne ut hvilke profiler 2.1 skal ha. Det er viktig å merke seg at den sannsynligvis viktigste kilda for kartlegging av oss for Sovjet, er "klipp og lim", dvs. at de bruker offentlig tilgjengelig informasjon. Det må bety at et grunnleggende skille på 2.1 og 1 er det å stå fram i media. Underskriftslistor og leserinnlegg som kan oppfattes som støtte til partiet, omtale i KK/RV-sammenheng vil være ei stor kilde til informasjon for fiender av partiet.

